

присърдце да обработватъ и обливатъ съ потъ, радостъ и надежда своята скъпа земя.

Тука ще изброимъ само най-важнитѣ прояви на добруджанскитѣ българи, за да се види, че тѣ никога не сж изгубвали ни име, ни съзнание за своя родъ.

1. Когато славянитѣ и българитѣ се преселили въ Добруджа, тѣ били езичници, но заварили нѣколко стари градове, въ които имало християни. Такива градове били Мачинъ, Тулча, Баба дагъ, Томи (Кюстенджа), Силистра, Балчикъ и други. Въ градъ Силистра имало християнска църква съ владика, обаче преселенитѣ славяни и българи не ги избили, ами ги оставили да изпоповѣдватъ свободно вѣрата си. Сжщото станало и въ другитѣ градове, населени съ християни. Въ Борисово време, когато всички славяно-българи приели християнската вѣра, старитѣ християни въ Силистра се слѣли съ новитѣ и образували една община. Въ историята се казва, че единъ отъ българскитѣ архиепископи (Дамьянъ) ималъ седалището си въ Силистра и оттамъ управлявалъ цѣлата българска църква. Подъ просвѣтеното покровителство на Дамьяна се намирала цѣла Добруджа до Дунавскитѣ устия, та сж се построили църкви и манастири, въ които се извършвало богослужението по славяно-български.

Българск войникъ.

2. България имала злочестината да падне и стои подъ властѣта на Византия 168 години (1018—1186 г.). Византия не могла да пази добре границата на Дунава, та много скитнишки племена (печенеги, узи, кумани и други) идѣли отъ Бесарабия, минавали Дунава, нахѣлтали въ Добруджа и я опленявали. Обаче, и въ тѣзи тежки времена българитѣ не напускали Добруджа; тѣ